

H. Marsman

Paula slapend

Dit is de vrouw die in mijn lenden sliep;
die een rivier werd in het schaduwdal
van mijn verborgen leven;
de rode hel, de ziel van een heelal,
dat vroeger slechts met dood en duister sliep.

zij slaapt en in haar teder lichaam slaapt de vlam,
die overdag ons teistert met zijn gloed:
haar trots, haar jaloezie, haar euvelmoed,
haar vrolijkheid, als van een spelend lam.

zij slaapt, de ree slaapt met de slang.
hoe kort de nacht,
hoe kort is het respijt dat mij nog scheidt
van hartstocht en verwijt.
want hel en hemel,
vrede en venijn,
zullen als zij ontwaakt weer wakker zijn
en woeden, heel den dag, in blinden samenhang.